

מזל תורג'מן צעקה:

רפי! אני מתה! הצילו אותי! איש לא ניגש אליה...

הרופא אמר: "תוך כדי לידה האשה הכחילה ואיבדה את הנשימה. ניסינו להציל אותה, אבל כלום לא עזר, והיא מתה."
אבל אותי אי אפשר לשקר. בצבא אני אוסף גוויות, ותיכף ידעתי שזה שקר, מה שהוא אומר.
ניקשתי לדבר עם מנהל בית החולים. נכנסתי לחדר שלו והוא אמר לי: "אני משתתף בצערך, אבל דברים כאלה יכולים לקרות. אנחנו נקים ועדת חקירה פנימית."
תיכף הבנתי שהמנהל מסתיר את האמת. דברים כאלה לא קורים סתם. התחלתי לעשות חקירה בעצמי.

הרגתם

את אשתי!"

קורם כל ביקשתי לראות את הגופה. הפנים של מזל היו

הרופאים אומרים שיש זמן, אני עדיין לא מוכנה ללידה."
חזרתי הביתה, ובלב כל הזמן דאגתי למזל. כל חצי שעה התקשרתי לבית החולים, לשאול מה שלומה. ככה עד 1.00 בלילה, שאז הלכתי לישון.
כשהתעוררתי בשעה 6.00 בבוקר, התקשרתי מייד לבית החולים. "מזל עוד לא ילדה," אמרו לי.
בשעה 7.00 עזבתי את הילדים בבית ונסעתי לעבודה, לבקש כמה ימי-חופשה. איך שהגעתי למיפעל, צילצל הטלפון. "בוא מייד לבית החולים," אמרו לי.
הגעתי לבית החולים. הכניסו אותי לאיזה חדר קטן. היה שם דוקטור במיסקפיים. שאלתי אותו: "מה העניינים, דוקטור? תגיד את האמת. הבן מת? כפרה, אין דבר." יש לי נבית ארבעה ילדים."
פיתאום הוא שלף את זה ככה, ישר: "גם הבן וגם האמא מתו."

אלמן רפי תורג'מן וארבעת ילדיו שהתייתמו: "בכוח הייתי סוחב את הרופא!"

"גם הבן וגם האמא מתו"

(5) רפי עובד במיפעל לבניית מיכנסים טרומיים מבט. מזל עברה במיפעל עוף-קור, השייך לקיבוצי הסביבה. ביתם של רפי ומזל, בפאתי העיירה שדרות, הוא בית חריקומתי, כל שלושה חדרים, מרוהט בפשטות. כל חפציהזוככת מכוסים כבדים פיר-חוניים, לאות אבל. בחצר פזורים כרים. אמא של מזל ממלאה אותם בספוג. אחריכך תופרת את הקצוות ומוכרת את הכרים.
רפי יוצא לרגע מהבית, הולך למיכנסה ושב כשבידו שני שקים מלאים בכבסים נקיים. "מעכשיו אצטרך לתת כל שבוע את הכביסה למיכנסה," הוא ממלמל לעצמו.
סיפור רפי:
שלושה שבועות לפני הלידה נבדקה מזל ונמצאה כריאה לגמרי.

אילו היתה מזל מתה בתאונת-רכים, או ממחלה קשה, לא היה איכפת לי. הייתי אומר: אין מה לעשות. אלוהים נתן ואלוהים לקח. אבל למות ככה, בגלל רשלנות של רופאים? את זה אני לא מוכן לקבל!"
אומר רפי תורג'מן, כעלה של מזל.
ביום השני, ה-5 באוגוסט, לפנות בוקר, נפטרה מזל תורג'מן (32) תושבת שדרות, בחדר הצירים בבית החולים הממשלתי באשקלון, כשהיא משאירה אחריה בעל וארבעה ילדים.
רפי (40), יליד מארוקו, עלה עם מישפחתו לארץ בגיל 10, הישר לעיירה שדרות. כשהיה בן 25 נשא לאשה את מזל, אז בת 17, גם היא ילידת מארוקו. אחרי ארבע שנות נישואין נולד יריב, היום בן 11. אחרי כך נולדו קובי (8), חגית (6), ואושרה

מזל תורג'מן: "תשחקי! כל המרוקאיות אוהבות לצעוק!"

מכוסות דם, באוניים, באף, בפה. היא נראתה כאילו שהתפוצצה מכפנים, והי דם זרם החוצה מכל חור.
אחריכך דיברתי עם האשה ששטפה את הגופה. היא סיפרה לי שהוולד היה בתוך הגופה. כלומר, מזל מתה עוד לפני הלידה, ולא תוך כדי הלידה. כלומר, הרופא שיקר.
אחריכך דיברתי עם ציפורה אליי אסי. הבת של ציפורה ילדה בלידה שבו מזל מתה. ציפורה ישבה בחדר ההמתנה. במשך שלוש שעות, מ-2.00 לפנות בוקר ועד 5.00, היא שמעה את מזל צורחת: "רפי! אני מתה! תצילו

איך ששמעתי את זה, לא היו לי ידיים ולא רגליים. רעדתי בכל הגוף והתחלתי לבכות.
שאלו אותי: "מי בנייהמישפחה שלך? מי יכול לעשות סידורים כדי לקבור אותה?" מרוב צער איבדתי את הווכרון שלי. לא זכרתי כלום. רק אחרי שעתיים נזכרתי כבעלה של אחותי, דויד טובי. התקשרתי אליו, והוא הגיע.
מספר טובי:
הלכתי לרופא ואמרתי לו: "אנחנו שלחנו לכס אשה כריאה, איך זה קרה שהיא מתה?"